U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **R. P.**, zastoupena Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, Odbor sociální péče a zdravotnictví, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2010, č.j. MHMP – 364583/2010, o námitce podjatosti vznesené vůči soudkyni Městského soudu v Praze JUDr. Miroslavě Hrehorové,

takto:

Soudkyně Městského soudu v Praze JUDr. Miroslava Hrehorová **není vyloučena** z projednávání a rozhodování v právní věci vedené Městským soudem v Praze pod sp. zn. 1 Ad 47/2010.

Odůvodnění:

[1] Úřad práce hlavního města Prahy, pracoviště státní sociální podpory v Praze 12, rozhodnutím ze dne 24. 3. 2010, č.j. 3501/9/ALA-1/2, zamítnul žádost žalobkyně o dávku státní sociální podpory spočívající v příspěvku na bydlení ode dne 1. 9. 1999. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně ve lhůtě do 8 dnů od doručení výzvy nedoložila doklad o výši nákladů na bydlení a platnou nájemní smlouvu. V písemné výzvě byla upozorněna, že pokud neosvědčí uvedené rozhodné skutečnosti, může být výplata zastavena. Žalobkyně tedy dle názoru správního orgánu rozhodné skutečnosti neosvědčila.

[2] Do výše uvedeného rozhodnutí Úřadu práce hlavního města Prahy podala žalobkyně odvolání. V něm požadovala založení dalších důkazů do spisu a dále žádala o zjištění, proč na obou rozhodnutích není uvedeno, že poslední příjem z kanceláře Senátu Parlamentu České republiky měla v lednu 2010 za prosinec 2009.

[3] Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 6. 2010, č.j. MHMP – 364583/2010 napadené rozhodnutí zrušil a řízení zastavil. Svoje rozhodnutí odůvodnil zjištěním, že dne 21. 10. 2009 žalobkyně požádala o dávku státní sociální podpory - příspěvek na bydlení s datem přiznání od 1. 9. 1999. Stejnou žádost však již podala dne 12. 10. 2010 (č.j. 3500/9/ALA-1/1). Správní orgán takovou žádost dle ustanovení § 45 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) vůbec neprojednává, nemusí se jí zabývat a opatřovat

další podklady pro vydání rozhodnutí a řízení zastaví usnesením dle ust. § 66 odst. 1 písm. b) spr. řádu.

[4] Žalobkyně se poté obrátila na Městský soud v Praze s žalobou proti pravomocnému rozhodnutí správního orgánu. Řízení o této žalobě vede městský soud pod sp. zn. 1 Ad 47/2010.

[5] Zástupkyně žalobkyně k podání ze dne 12. 4. 2011 připojila e-mail žalobkyně. Ta vznesla v dané věci námitku podjatosti vůči soudkyni JUDr. Miroslavě Hrehorové, vzhledem k poměru soudce k projednávané věci. Svoje tvrzení žalobkyně odůvodnila domněnkou, že soudkyně zavinila „administrativní" pochybení, na základě kterého došlo k duplicitě a přečíslování spisových značek týkajících se též rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy z roku 2007. Žalobkyně dále tvrdí, že si soudkyně měla všimnout, že do spisu bylo zařazeno elektronické podání neopatřené elektronickým podpisem a tudíž se tím soud neměl zabývat. Jako důkazy podjatosti žalobkyně navrhla spisy Městského soudu v Praze sp. zn. 3 Nc 14/2008 a 1 Cad 16/2008 i další spisové značky z toho vyplývající, například 1 Ad 10/2010.

[6] K vznesené námitce se vyjádřila soudkyně JUDr. Miroslava Hrehorová, která uvedla, že nemá žádný vztah ani k žalobkyni ani k jejímu právnímu zástupci ani k této věci a není v žádném směru zainteresovaná na výsledku řízení. Dle jejího vyjádření se v případě žalobkyní uváděného pochybení nejedná o pochybení, které by mohla jakkoliv ovlivnit či zavinit a tato skutečnost nemá vliv na její nestrannost.

[7] Nejvyšší správní soud po posouzení rozhodujících skutkových okolností a jejich zhodnocení dospěl k závěru, že JUDr. Miroslava Hrehorová není vyloučena z projednávání a rozhodnutí v dané věci.

[8] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení.

[9] Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. odst. 1 představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (článek 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak, jak zákon tuto příslušnost stanovil, je zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána soudu příslušnému a přikázána soudu, resp. soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Vzhledem k tomu lze vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci jen výjimečně a ze skutečně závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2003, č. j. Nao 19/2003 – 16, dostupné na www.nssoud.cz).

[10] Problematikou podjatosti soudce se také zabýval Ústavní soud. Např. v nálezu ze dne 7. 3. 2007, sp. zn. I. ÚS 722/05 konstatoval, *„že vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoliv na skutečně prokázané podjatosti, ale již tehdy,*

jestliže lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti“ (srov. též nález sp. zn. I. ÚS 167/94 ze dne 27. 11. 1996). V uvedeném nálezu však zároveň uvedl, „*že subjektivní hledisko účastníků řízení o podjatosti může být podnětem k jejímu zkoumání, rozhodování o této otázce se však musí dít výlučně na základě hlediska objektivního. To znamená, že otázka podjatosti nemůže být postavena nikdy zcela najisto; nelze ovšem vycházet pouze ze subjektivních pochybností osob zúčastněných na řízení, nýbrž i z hmotněprávního rozboru skutečností, které k těmto pochybnostem vedou.*“ Ústavní soud v tomto svém nálezu také poukázal na skutečnost, že rovněž judikatura Evropského soudu pro lidská práva vychází z dvojího testu nestrannosti soudce: subjektivní test je založen na základě osobního přesvědčení soudce v dané věci (*personal conviction of a particular judge*), objektivní test sleduje existenci dostatečných záruk, že je možno v tomto ohledu vyloučit jakoukoliv legitimní pochybnost (*guarantees sufficient to exclude any legitimate doubt in this respect).*

[11] Soud v souladu s názorem Ústavního soudu při posuzování dané námitky podjatosti zkoumal, zdali lze mít na základě objektivní úvahy zato, že soudkyně JUDr. Miroslava Hrehorová by mohla být v dané věci podjatá. Přitom vycházel z hmotněprávního rozboru skutečností, které k těmto pochybnostem vedou a vzal v úvahu, že postup, kdy je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je postupem výjimečným. Subjektivní hledisko obou účastníků bylo pouze podnětem k samotnému zkoumání.

[12] Z námitky žalobkyně jasně plyne, že z jejího subjektivního hlediska pochybuje o nestrannosti a nepodjatosti soudkyně JUDr. Miroslava Hrehorové vzhledem k poměru soudkyně k projednávané věci. Soudkyně JUDr. Miroslava Hrehorová ve svém vyjádření uvedla, že není v žádném případě zainteresována na výsledku řízení.

[13] Po skutkové stránce bylo ze spisové dokumentace zjištěno, že došlo k chybnému posouzení podání žalobkyně a na základě toho došlo k pochybením při zařazování podání do spisu. Následkem uvedeného pochybení muselo dojít k přečíslování spisových značek týkajících se rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy z roku 2007. Tato skutečnost nebyla nikým rozporována. Soudkyně JUDr. Miroslava Hrehorová ovšem uvedla, že toto pochybení nemohla nijak ovlivnit či zavinit.

[14] Nejvyšší správní soud má zato, že chybné zařazení podání žalobkyně nemohla soudkyně JUDr. Miroslava Hrehorová ovlivnit. Případné pochybení při zařazení jednotlivých podání do spisů a následná nutnost formálních úprav, nemůže sama o sobě odůvodnit podjatost soudce vzhledem k poměru k dané věci. Samotná nedůvěra účastníka řízení vůči rozhodujícímu soudci nezakládá bez dalšího důvod pro vyslovení jeho podjatosti. Z ničeho totiž nevyplývá, že fakt nesprávného uspořádání listů založených ve spisu vytvořil u rozhodujícího soudce takový vztah k věci či účastníkovi řízení, který by bránil objektivnímu, nezávislému a nestrannému rozhodování. Nejvyšší správní soud se tedy neztotožnil s podanou námitkou podjatosti a vyslovil, že soudkyně JUDr. Miroslava Hrehorová není vyloučena z projednávání a rozhodnutí věci.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2011

JUDr. Josef Baxa
předseda
senátu